



Entrevista amb Cristina Clemente

Com van els assaigs de Vimbodí vs. Praga? Cap a on apunta l'obra?

Encara falten uns dies per baixar a sala, i la veritat és que va molt bé. No és la meva primera experiència com a autora i directora: també vaig dirigir *Volem anar al Tibidabo*, que a més vaig escriure a mida que assajàvem. En aquest cas no és així, sinó que vaig portar un text preparat, tot i que, evidentment, he canviat moltes coses durant els assaigs. Aquest és un dels avantatges d'escriure un T6: compto amb una companyia feta, que està acostumada a aquesta manera de treballar i que realment fa que tot sigui més fàcil per al dramaturg.

És diferent, el procés d'escriptura d'un T6 respecte d'una altra peça?

En el meu cas, la veritat és que no. M'agrada comptar amb la complicitat dels actors, m'agrada anar modificant el text amb les aportacions de l'equip artístic, i com ja t'he dit, en altres obres el procés ha estat encara més radical. De fet, a tots els autors d'aquesta edició del Projecte T6 ens va molt bé la manera de treballar que ens han proposat des del TNC.

En tot cas, sigui el text que sigui, jo sempre em poso molta pressió a sobre. M'agrada treballar amb pressió, em sembla estimulants. Al cap i a la fi, es tracta d'explicar una història que interessi, el que suposa tot un repte: quina història puc explicar que cridi l'atenció de la gent? Potser aquesta és la part que em genera més debat intern, perquè implica una certa egolatria: assumir que tu pots fer coses interessants. Ara bé, és cert que, des del moment en què decideixes escriure, penses que tens una història que val la pena.

Parla'ns una mica de Vimbodí vs. Praga. Com te'n va sorgir la idea?

Des de sempre que sóc molt fan de les festes de Gràcia. Em fascina veure aquestes associacions que es deixen la pell per fer alguna cosa a canvi de res, sense cap remuneració econòmica. Són associacions que s'ho prenen molt i molt seriosament, i això és digne d'admirar. A *Vimbodí vs. Praga* no sóc del tot fidel als processos de guarniment de carrers, i ho faig deliberadament: per exemple, no sempre hi ha una persona que es dedica a pensar el disseny del carrer. Evidentment, la ficció es pot permetre les seves llicències, i a més, si hi introduïa un personatge que fes de creador, em permetia de fer un paral·lelisme amb el fet teatral.

I tot el tema de la competència entre carrers?

Jo crec que sí que hi és, també, a la vida real. I em sembla molt sa que hi sigui, perquè això fa que cada carrer s'esforci per fer-ho millor cada any, i és per això que les festes de Gràcia són tan bones. Una mica com en el teatre: competim de manera sana entre nosaltres i això fa que intentem fer els millors textos possibles.

He de dir que en el text no parlo directament de Gràcia, però es pot deduir fàcilment que m'he inspirat en les festes d'aquest barri per escriure l'obra. És cert que a Sants també es fa un concurs d'engalanament de carrers, però la meva vivència personal em porta cap a Gràcia.

Com descriuríes Vimbodí vs. Praga?

Com una comèdia amb un rerefons trist. Però una comèdia, al cap i a la fi. Potser es diferencia dels altres T6 en el sentit que té referents molt concrets: hi surten capsules Nespresso, la cançó *Puff, el drac màgic*, els cuplets de la Núria Feliu... Hi surten marques, noms, situacions... És, de fet, tan realista que acaba anant més enllà de la realitat.

Com ha anat el fet de trobar-te amb una companyia ja feta, com és la companyia T6?

La veritat és que al començament tenia una mica de por. Em feia la sensació que era jo qui m'havia d'integrar a un equip ja fet, tot i ser-ne la directora. Sí que havia fet d'ajudanta de direcció a *M de Mortal* de Carles Mallol, però aquell va ser el primer espectacle de la companyia i ells no eren encara un grup del tot cohesionat. Ara, en canvi, després de dos muntatges més, funcionen amb els automatismes d'una companyia, ja tenen uns vincles forts.

El tercer dia, però, ja estava totalment integrada al grup. És un privilegi poder comptar amb un grup com aquest, que a més de ser excel·lents actors es coneixen perfectament, cosa que va molt bé per a la meua obra, on parlo d'un grup de gent que es coneix a la perfecció. Gràcies a la companyia hem avançat molta feina.

Vols destacar alguna cosa més, del muntatge?

El cert és que el muntatge té una particularitat: molts actors doblen personatge, és a dir, que interpreten un personatge del carrer Praga i un altre del passatge Vimbodí. Això ho hem fet d'aquesta manera perquè ens dóna molt joc teatral. També hi ha una altra cosa que vull destacar: gairebé durant tota l'obra, els nou actors són a escena. Pràcticament ningú no abandona l'escenari mentre dura l'obra, i això, que és tot un repte, a la vegada ens dóna una sensació de màgia i de vida. Personalment, a més, em venia de gust aprofitar al màxim els nou actors de què dispo.

